

Kansallissosialisten Uutislehti

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1133

01.12.2024 (135)

Valkoisen rodun laulamattomat sankarit

Osa 6

Walt Disney

Et haluaisi, että Mare Eliot kirjoittaisi elämäntarinasi. Paitsi jos satut olemaan marxilainen juutalainen tai juutalaisia rakastava rotupetturi. Ymmärrettävästi yksikään itseään kunnioittava valkoinen mies ei voi odottaa reilua kohtelua tältä pilkkomalla elämäkerran kirjoittajalta. Mutta niin kauan kuin vielä elätte, teillä ei ole mitään pelättävää herra Eliotin kaltaisilta. Hän nimittäin kuuluu siihen uuteen "poliittisesti korrektin" korppikotkan lajiin, joka syö kuolleiden ihmisten mainetta. Halpa ja helppo tapa herättää kiistaa kirjaa varten (kiista = myyntiä) on mustamaalata jotakin sopivasti edesmennytä persoonallisuutta, jonka muistoa edelleen yleisesti kunnioitetaan. Ja jos kyseinen uhri ei ollut juutalaisten ystävä, minkä tahansa kirjallisuussakaalin mahdollisuudet saada hehkutettuja arvosteluja sellaisissa

Walt Disney

heprealaisissa suulaitoksissa kuin "New York Times" ovat käytännössä taatut. Tällaisten nekrofiilisten kynäilijöiden pelkuruutta korostaa se, että henkilöt, joista he kirjoittavat, eivät voi puolustautua, koska he ovat kaikki kuolleet.

Kun valkoisten sankareiden, kuten Henry Fordin, H. L. Menckenin ja Charles Lindberghin, maine on revitty riekaleiksi, rietastelevat hurskastelijat siirtyvät seuraavaan ahneutensa kohteeseen, joka tällä kertaa on Walt Disney. Jos joku ei koskaan tarvinnut esittelyä, niin Walt-setä, 1900-luvun yleisimmin rakastetuimpia hahmoja. Kunnes Mare Eliot päätti kerätä rojaltipalkkioita hankkimalla sionistien suosiota ja pilkkaamalla aito arjalaisen neron nimeä. Ei siis liene yllätys, että Eliotin toinen kirja, "Down Thunder Road", on Bruce Springsteenin ylistys. Kirjoittaja on siis yksi niistä valkoisen kulttuurin vihollisista, jotka ovat pettäneet oman rotunsa paisuttelemalla huomattavasti yliarvostetun kosher-rokkarin hypeä, samalla kun hän mustaa musteella ja pyrkii sysäämään syrjään aitoja valkoisia sankareita, kuten "Fantasia"-elokuvan luoja, rasvaisen, kitisevän juutalaisen epäjohdonmukaisen vääristelyn tieltä. Ironista kyllä, juuri ne asiat, joita Eliot pitää kaikkein kauhistuttavimpina, ovat juuri niitä tapahtumia Disneyn elämässä, joille kuka tahansa tervejärkinen lukija taputtaa. Etenkin kansallissosialistien mielestä "Hollywoodin pimeä prinssi", kuten häntä elämäkerran alaotsikossa pilkataan, nousee heidän arvostuksessaan korkeammalle kuin koskaan ennen.

Juutalainen ansa Disneyle

Huolimatta avoimesta vihamielisyydestään (kateudesta?) aiheuttaa kohtaan kirjoittaja paljastaa ensimmäistä kertaa painettuna Walt Disneyn kansallissosialistisen taustan yllättävän laajuuden ja hänen yleisesti tuntemattoman elinikäisen taistelunsa studiosa ja maansa juutalaisvaltausta vastaan. Eliot kertoo, miten Disney aloitti nuorena, tuntemattomana kuvittajana 1920-luvun alussa, kun hän jätti Kansasin kotinsa ja yritti isoa uraa Hollywoodissa. Waitin ensimmäinen hahmo, Lewis Carrollin Liisa, esitteli hänen innovatiivisia elokuvatekniikoitaan, joissa yhdistettiin niin ikään animaatiohahmoja ja eläviä näyttelijöitä. Hän tarvitsi kuitenkin levittäjän, jotta hänen Alicestaan tulisi menestys. Elokuvien levitys oli tuolloin, kuten nykyäänkin, juutalaisten yksityisomaisuutta, jotka ikään kuin vaistomaisesti aistivat elokuvan varhaisimmista päivistä lähtien sen ennennäkemättömän voiman tavoittaa ja muokata ei-juutalaisten massojen mieliä. Niinpä Milton Feld oli Disneyn ensimmäinen agentti, joka johdatti hänet tuohon talmudilaiseen rotanpesään, New Yorkiin. Siellä hän joutui Margaret Winklerin kynsiin. Hän huolehti Alice-sarjan ensimmäisestä levityksestä, josta hän sai 1500

dollaria elokuvaa kohti, mikä tuskin riitti tuotantokustannusten kattamiseen, mutta se oli nöyrä alku, josta naiivi keskilämmen taiteilija oli vilpittömän kiitollinen.

Muutamaa kuukautta myöhemmin Winkler kuitenkin ilmoitti, että hän oli vähentämässä hänen maksujaan lähes puoleen, koska hänen sarjansa ei ollut saanut hyvää vastaanottoa ja oli menettänyt rahaa lipputuloissa. Eliot kirjoittaa: "Disney oli paljon vähemmän huolissaan leikkauksesta kuin siitä, miksi hänen elokuvansa eivät menestyneet paremmin. Hän ei voinut mitenkään tietää, ettei Winklerin päätöksellä ollut mitään tekemistä hänen elokuviensa laadun kanssa. Disneyn elokuvat olivat itse asiassa olleet Winklerin tallin menestyneimpiä ja ne olivat alkaneet rakentaa vakaata kannattajakuntaa itärannikolla. Koska Winkler oli kuitenkin hiljattain mennyt naimisiin Charles B. Mintzin, entisen Warner Bros:n varausagentin kanssa, hän luovutti yhtiönsä täydellisen määräysvallan tälle. Mintz vähensi välittömästi kaikkia maksuja yhtiön tavarantoimittajille riippumatta siitä, kuinka paljon heidän elokuvansa tuottivat." Nyt Walt Disneyn ansoittaminen oli käynnissä.

Mintz ilmestyi yllättäen eräänä päivänä Hyperion-studioon ja valehteli Waltille ja hänen veljelleen Roylelle, että Alice-sarja oli lopetettu kiinnostuksen puutteen vuoksi. Walt "lukitsi itsensä toimistoonsa ja pysyi siellä seuraavan päivän ja yön, kieltäytyi puhumasta kenellekään ja syytti itseään yhtiön epäonnistumisesta. Hän ei tiennyt, että Mintz oli pendelöinyt säännöllisesti New Yorkin ja Hollywoodin välillä neuvotellakseen Universal Picturesin perustajan Carl Laemmlen kanssa sopimuksesta sarjakuvajäniksestä, joka kilpailisi erittäin menestyksekkään Felix the Cat -sarjan kanssa. Kun sopimus oli tehty, Mintz keksi keinon, jolla Disneyt saisivat paitsi luoda uuden hahmon, myös, jos kaikki sujuisi suunnitelmien mukaan, "pölkkypäät" (tai "gojit"?, AVS), kuten Mintz kutsui Disneyjä selän takana, päätyisivät lopulta rukoilemaan häntä ottamaan heidän studiosa haltuunsa sopimuksen vakiinnuttamiseksi. Kun Mintz oli antanut muutaman päivän kulu, hän vieraili jälleen Hyperionilla, tällä kertaa "hyvien uutisten" kanssa. Hän saattoi pelastaa sopimuksen, hän sanoi veljeksille, jos nämä keksisivät omaperäisen sarjakuvahahmon, vaikkapa jäniksen kaltaisen hahmon."

Disneyn elokuva Rabbit in the Trap (Kani ansassa)

Juutalaisen jakelijansa myötämieliseksi oletetun tuen pettämänä Walt teki liikaa töitä tuottaakseen lopulta "Oswald the lucky Rabbit" -elokuvan. Kenen onnekas Oswald oli, selvisi aikanaan. Mintz, joka oli myyty välittäjänä, sai kaksinkertaisen jakelupalkkionsa allekirjoittamalla "inkierin" myös hänen osallisuuteen

osallistumattoman vaimonsa tekaistulle toimistolle, "ja näin Waltin ja Laemmlen välille syntyi kaksi yrityspysäkkiä". Oswald oli välitön ja valtava menestys, joka tuotti "huomattavia voittoja" juutalaisagentille ja juutalaiselle sarjakuvalle. Hän alkoi kapinoida vasta, kun hän sattumalta huomasi, että Mintz ja Laemmle keräsivät salaa lisää miljoonia markkinoimalla Oswaldia leluissa, suklaapatukoissa, vaatteissa ja muissa lastentarvikkeissa, kaikki ilman hänen tietämystään, suostumustaan tai osallistumistaan. Mintz teeskenteli myötätuntoa ja puhui hänet irti kaikista toimista, jotka saattaisivat vieraannuttaa Carl Laemmlen.

Helmikuussa 1928, kun Oswald ja onnekas kani oli suosituin sarjakuva valkokankailla ympäri Amerikkaa, Disney meni vaimonsa Lillianin kanssa uusimaan sopimuksensa New Yorkissa Mintzin kanssa, joka "esitteli Waltin suurella mielihyvällä useille tuottajille ja ohjaajille, jotka nyt kävivät tapaamassa Hollywoodin kuumaa nuorta animaattoria". Samana päivänä Mintz istutti Waltin räikeään Fifth Avenuen toimistoonsa. "Sitten Mintz ei hukannut aikaa ja kertoi rauhallisella, intensiivisellä tavalla, joka poikkesi hänen lounaalla esittämästään, mitä hän sanoi ainoaksi ja ainoaksi tarjoukseksi. Disneyn ennakkomaksu piirrettyä elokuvaa kohti oli tarkoitus leikata välittömästi 2 250 dollarista 1 800 dollariin. Jos tätä ei voitaisi hyväksyä, ainoa vaihtoehto olisi, että Snappy (Mintzin toimisto) ottaisi Oswald-piirroselokuvien tuotannon kokonaan hoitaakseen. Ja Mintz varoitti Waltia, että hän käyttäisi siihen Disneyn omaa henkilökuntaa! (Eliotin kursivointi)" Tyypillisesti jiddiläiset salaliittopyrkimykset olivat jo käynnissä kaukaisessa Hollywoodissa samalla hetkellä, kun Mintz voivotteli Waltia lounaalla, kun suurin osa Disneyn animaattoreista samanaikaisesti "jätti eronpyyntönsä ottaakseen vastaan työpaikan Snappyn palveluksessa". Mintz käytti hyväkseen Disneyn ahdistusta hänen odottamattomasta uhkavaatimuksestaan ja teeskenteli perääntyvänsä, minkä jälkeen hän tarjoutui antamaan Waltille luvan pitää Oswaldin oikeudet, jos Snappy saisi oikeudet 50 prosenttiin Disney-studioista. Se oli ikuinen tarina paholaisesta, joka juonittelee ihmissielun haltuunsa saamiseksi.

Royn neuvosta Walt luopui omasta luomuksestaan, Oswald onnekaasta kanista, ja menetti näin kaikki tulonsa, mutta hän säilytti omistusoikeuden rajusti pienentyneeseen studioonsa. Walt ja Lillian lähtivät surullisina pitkälle kotimatkalle, sillä kaikki tulevaisuuden toiveet olivat käytännössä mennyttä varastetun omaisuuden mukana. Juuri tällä masentavalla matkalla Walt Disneyn hedelmällisessä älyssä syntyi kuitenkin arjalainen nero, joka vastaa suuriin esteisiin ja synnytti Mikki Hiiren. Loppu on historiaa. Hänen uuden hahmonsa varjoon jäi täysin Oswald onnekaan kanin kohtalo, joka alun perin osoittautui niin suosituksi Disneyn ohjauksessa. Ilman luojaansa Oswaldin onni kuitenkin loppui

nopeasti, ja se kuihtui jo muutaman kiekon jälkeen unholaan. Juutalaisten pyrkimykset tuottaa Oswaldin avulla ikuisia voittoja ja heidän yrityksensä kaapata Disney-studiot jäivät tuloksettomiksi, kun taas Walt Disney Productions nousi ennennäkemättömään maailmanmaineeseen 1930-luvulla.

Disney "Amerikan natsipuolueessa"

Walt, joka oli aina keskittynyt taiteeseensa, ei huomannut Feldin, Winklerin, Mintzin ja Laemmlen yhteistä juutalaista nimittäjää, ja näin hän joutui uuteen elämän ja kuoleman konfliktiin juutalaisuuden kanssa, kun hän naiivisti salli juutalaisten liittyä nopeasti kasvavaan organisaatioonsa. Kun hän vielä kamppaili olemassaolostaan, harva uskoi, että hän voisi tehdä paluun Mintzin salaliiton jälkeen. Mutta hänen odottamattoman Mikki Hiiren jälkeisen menestyksensä myötä juutalaiset alkoivat jälleen katsella häntä keinona päämääriensä saavuttamiseksi. Disney-studioihin liittyneiden Mintzin jälkeisten animaattoreiden joukossa oli Arthur Babbitt. Walt ei tiennyt, että Babbitt oli juutalainen ja että FBI oli myös maininnut hänet kommunistisympatisoijana. Hän alkoi salaa luoda pohjatyötä lakolle, joka toisi Disneyn työntekijät avoimen marxilaisen sarjakuvapiirtäjäkillan jäseniksi. Sillä, että nämä samat työntekijät olivat alan parhaiten palkattuja animaattoreita, joiden työolot olivat esimerkilliset, ei ollut mitään tekemistä Babbittin vaatimusten kanssa, sillä hänen ainoana tarkoituksenaan oli tehdä Disney Productionsista jälleen yksi punaisten propagandatehdas. Ylistettyään (ja tahattomasti paljastettuaan) kommunistisen puolueen luomaa ja manipuloimaa Screen Writers' Guildia Eliot toteaa, että kommunisteilla oli "edelleen tärkeä rooli Hollywoodin kansalaisten politisoinnissa" 1940-luvulla.

Kun Disney oli aiemmin joutunut kapitalistijuutalaisten uhkaamaksi, hän joutui nyt kohtaamaan kommunistijuutalaisia, jotka aikoivat ottaa hänen studiosa haltuunsa. Menetelmät olivat erilaiset, mutta vihollinen oli sama. Hän tunnisti vihdoinkin vaaran ja alkoi etsiä vastauksia. Eliotin mukaan "sinä aikana, kun Disney auttoi organisoimaan riippumattomia elokuvantekijöitä alan valtavirtaa vastaan, hän myös kulki Lessingin (Gunther Lessing, Disneyn asianajaja ja läheinen ystävä) mukana amerikkalaisen natsipuolueen (sic) kokouksissa ja kokoontumisissa". Amerikan natsipuolue perustettiin vuonna 1958, noin 20 vuotta Eliotin kuvaamien tapahtumien jälkeen. Ne kokoontumiset, joihin Walt Disney osallistui, olivat William Dudley Pelleyn "Silver Shirts" -järjestön, varhaisen kansallissosialistijärjestön, ei puolueen, jolla oli poliittinen agenda, paitsi Yhdysvaltain puolueettomuuden säilyttäminen.

Babbitt, lakon yllyttäjä, seurasi Disneytä Hopeapaitojen kokouksiin ja vakoili häntä: "Välittömästi ennen sotaan astumistamme natsipuolueella oli pieni, mutta kiihkeän uskollinen, kai laillinen, kannattajakunta. Mein Kampfin saattoi ostaa mistä tahansa Hollywoodin lehtikioskista. Kukaan ei pyytänyt minua menemään kokouksiin, mutta menin uteliaisuuttani. Ne olivat avoimia kokouksia, joihin kuka tahansa saattoi osallistua, ja halusin nähdä itse, mitä oli tekeillä. Useampaan otteeseen huomasin siellä Walt Disneyn ja Gunther Lessingin sekä monia muita merkittäviä natseista kärsiviä (sic) Hollywoodin henkilöitä. Disney kävi kokouksissa koko ajan. Minut kutsuttiin useiden tunnettujen näyttelijöiden ja muusikoiden koteihin, jotka kaikki työskentelivät aktiivisesti amerikkalaisen natsipuolueen hyväksi. Kerroin asiasta tyttöystävälleni, joka oli tuolloin Coronet-lehden päätoimittaja ja joka rohkaisi minua kirjoittamaan havaintoni ylös. Hänellä oli yhteyksiä FBI:hin ja hän luovutti raporttini." Se, että marxilainen Babbitt ei epäröinyt tehdä yhteistyötä arkkikonservatiivisen FBI:n kanssa, kun kyse oli natsien torjunnasta, ei pitäisi tulla yllätyksenä kenellekään, joka tietää, että kaksinaamaisuus on juutalaiselle mentaliteetille toinen luonto. Disney ei syyttä kutsunut häntä "pääviemärirotaksi".

Mikki Hiiri vai laiska rotta?

Wait koki kuitenkin todellisen poliittisen heräämisen kuunnellessaan kansallissosialistien puhujia. Ensimmäistä kertaa hän sai tietää tosiasioita Hollywoodin juutalaistumisesta ja alkoi ymmärtää, mistä johtui hänen oma dilemmansa Mintzin ja muiden kanssa, ja sen jälkeen hänen nykyiset ongelmansa, a la Babbitt. Ironista kyllä, Amerikan elokuvateollisuuden juutalaisvaltausta ei esitetä missään niin ytimekkäästi kuin Mare Eliotin omassa Disney-vastaisessa elämäkerrassa. Hän huomauttaa, että elokuvat alkoivat vuosisadan vaihteen tienoilla täysin ei-juutalaisena yrityksenä, jota johti sen keksijä Thomas Alva Edison. Hän ja muut hänen arjalaiset elokuvantekijätoverinsa olivat hyvin tietoisia julkisesta vastuustaan, erityisesti lasten suhteen, esittää eettisiä, korkealaatuisia elokuvia, jotka olivat moraalisesti terveitä ja taiteellisesti kohottavia.

Juutalainen vaisto kuitenkin haistoi pian tämän uuden välineen taloudelliset mahdollisuudet vetoamalla massojen alhaisempiin taipumuksiin: "Edisonia häiritsi suuresti uuden vuosisadan ensimmäisen uutuuden, New Yorkin Lower East Sideen ensi kertaa ilmestyneiden kadunvarsinickelodeonien, huvittelusalien, äkillinen, huikea suosio. Hänen mielestään ne halventivat hienostunutta elokuvataidetta tarjoamalla "tirkistelyesityksiä" ja muita räikeitä huvituksia, joiden tarkoituksena

oli tyydyttää työläisten lihallista mielihyvää. Vuonna 1910 Edison perusti ensimmäisen elokuvayhteisön, joka tunnettiin nimellä "Trust". Sen tarkoituksena oli suojella yleisöä (ja omia taloudellisia etujaan) moraalittomalta roskaväeltä, jota hän tuotti "juutalaisiksi voitontavoittelijoiksi" kutsuttujen juutalaisten toimesta, jotka eivät ainoastaan johtaneet nikkelisaleja vaan myös valmistivat omia elokuviaan näytettäväksi. Vastauksena tähän Carl Laemmle'n johtama riippumaton ryhmä enimmäkseen juutalaisia elokuvantekijöitä perusti oman levitysjärjestönsä tai pörssin, kuten he sitä kutsuivat. He organisoivat tehokkaan, joskin laittoman, maanalaisen järjestön ulkomaisen raakafilmmateriaalin ja -laitteiden tuomiseksi, jonka avulla he pystyivät jatkamaan elokuvien tekemistä."

Edison ei kuitenkaan ollut mikään ylisivistynyt heikko, kuten nykypäivän yritysnoösot. Hän järjesti omat Stormtroopersinsa. Kuten Eliot perustellusti kertoo, "he hajottivat pelihalleja ja sytyttivät korttelin pituisia tulipaloja lähiöissä, joissa ne sijaitsivat". Se oli ainoa argumentti, jonka juutalaiset ymmärsivät, ja se toimi. New York oli taas puhdas. Mutta juutalaiset eivät ole mitään muuta kuin selviytymisessä, ja Laemmle'n väkijoukko muutti Kaliforniaan "saadakseen mahdollisimman paljon etäisyyttä Edisonin". "Sieltä he löysivät halpoja kiinteistöjä, täydellisen ilmaston ja 3 000 mailin puskurivyöhykkeen luonnollisen suojan. Kalifornia antoi heille toisen mahdollisuuden tehdä elokuviaan.

"Toisin kuin varhaiset itärannikon kollegansa, Hollywoodin studioiden johtajat eivät olleet niinkään kiinnostuneita taiteellisista kokeiluista kuin voitoista. He laittoivat valkokankaalle sen, mikä myi eniten. Yleisö oli valmis maksamaan seksiä ja väkivaltaa sisältävistä elokuvista, ja Hollywood teki niitä mielellään. Hollywoodin moguleilla ei kuitenkaan ollut mitään käsitystä siitä, mitä "yhteiskunnallisesti hyväksyttävillä" elokuvilla tarkoitettiin. He eivät tieneet, olivatko heidän elokuvansa moraalisia vai moraalittomia, eivätkä he olisi voineet välittää siitä yhtään. Heille elokuvat olivat puhtaasti voittoa tavoittelevia välineitä, eivät ilmaisun välineitä. Mitä enemmän rahaa elokuva tuotti, sitä parempi se oli. Aina kun alaa vastaan hyökättiin moraalisesti korruptoituneena, kukaan Hollywoodin omistajista ei uskonut, että ongelmalla oli mitään tekemistä moraalin kanssa.

"Juuri se oli tietysti ongelma. Niille, jotka oikein katsoivat Hollywoodin olevan juutalaisten hallitsema, monille hallituksen ja yksityisen sektorin edustajille he olivat pelkkiä pakanoita, jotka eivät kyenneet ymmärtämään kristillisen moraalin olemusta, saati sitten heijastamaan sitä. He uskoivat, että Hollywoodin juutalaiset liikemiehet olivat turmelleet taidemuodon rahan tekemisen vuoksi ja siten

myötävaikuttaneet Amerikan laajenevaan moraaliseen turmelukseen. Henry Fordin sanoin he olivat täydellinen esimerkki Amerikan kasvavasta ongelmasta, sen vuosisadan tummanpuhuvasta 'kansainvälisen juutalaisen' tulosta."

Ford ei myöskään ollut ainoa kuuluisa arjalainen amerikkalainen, joka vastusti heprealaista Hollywoodia. William Randolph Hearst, joka "ei ollut juutalaisten eikä elokuvateollisuuden ystävä", julkaisi useita pääkirjoituksia, joissa hän dokumentoi elokuvissa esiintyvää rappeutumista ja marxilaisuutta. "Hearstin kampanja sai paljon tukea kongressissa, jossa elokuvamoraalin määritelmä oli vuosien mittaan laajentunut sisältämään seksuaalisen provokaation lisäksi myös poliittisen kumouksellisuuden. Maaliskuussa 1929 Yhdysvaltain senaattori Smith Brookhart tiivistä sen, mitä hän piti Hollywoodin pahenevana tilanteena, ei muuksi kuin kilpailevien studioiden väliseksi taisteluksi voitosta seksuaalisen ja sosiaalisen moraalin kustannuksella, jota johtivat 'juutalaisjoukot'."

Mikki Hiiri ja hakaristi

Kun Walt Disney oli näin saanut selville juutalaisten vallan Hollywoodissa, hänen silmistään putosi verho, ja hän vannoni pitävänsä studiosa ikuisesti juutalaisvapaana. Hän halusi taiteestaan huolehtimisen lisäksi taistella samaa uhkaa vastaan, joka uhkasi hänen maataan ja sivilisaatiotaan. Tietoinen siitä, että avoimesti kansallissosialistisen ryhmän jäsenyys vain lisäisi polttoainetta vihollistensa hänelle valmistelemiin tulipaloihin, Disney sitoutui sen sijaan "kunnioitettavampaan" America First -liikkeeseen, joka oli kansakunnan konservatiivisten, oikeistolaisten ja jopa fasististen ja kansallissosialististen ryhmien, mukaan lukien Hopeapaidat, kattojärjestö, joka vastusti kansakunnan pääkaupungista Washingtonista Hollywoodiin, elokuvapääkaupunkiin, syntyntä sotahysteriaa. Waltista tulikin suorapuheinen aktivisti, joka jopa jakoi saman puhujakorokkeen Charles Lindberghin kanssa America First -joukkokokouksissa ja radiopuheissa eri puolilla maata,

Nokkelana hän ei voinut vastustaa sitä, ettei hän olisi salaa lisännyt kuvituksiinsa salakavalasti kryptistä tukea asialle. Sekä ystävät että viholliset saivat väistämättä vihiä: "Jotkut alkoivat nähdä Disnevin töissä 'salaisia signaaleja', kuten eräässä tapauksessa hakaristin 19. kesäkuuta 1940 julkaistun Mikki Hiiri -sarjakuvapiirroksen viimeisessä paneelissa. Stripin ympärillä vallinnut huolestuneisuus saavutti lopulta J. Edgar Hooverin pöydän, kun eräs Disneyn 'faneista' kirjoitti FBI:n päällikölle ja siteerasi 19. kesäkuuta ilmestynyttä numeroa. "Fani" ilmoitti, että "Walt Disneyn Mikki Hiiren viimeisessä osassa on hyvin selvä

hakaristi kahden ristiin asetetun nuotin muodossa"." Kyseinen koukkuristi ei tosiaankaan vaikuta sattumalta, koska se on sijoitettu sanojen "vanha lehmänmies" yläpuolelle. Disney, joka oli innokas ratsastaja, kutsui itseään viikonloppuratsastajatovereidensa keskuudessa usein "vanhaksi lehmänmieheksi". Pilapiirros oli luultavasti tarkoitettu sisäpiirin vitsiksi, ainoaksi julkiseksi paikaksi, jossa Walt koki voivansa samaistua kansallissosialismiin, vaikka kuinka salamyhkäisesti.

Samaan aikaan Babbittin lakko vahingoitti hänen studiotaan, sillä se vei tärkeitä animaattoreita. Juutalaiskommunistiset lakkoilijat työskentelivät käsi kädessä juutalaiskapitalististen elokuvamoguleiden kanssa, jotka halusivat yhä hallita Disneytä tavalla tai toisella, kuten Harry Cohnin Screen Gems -yhtiön johtaja Frank Tashlin: "Ensimmäisten joukossa Tashlinin kanssa allekirjoitti sopimuksen David Swift, yksi Disneyn nuorimmista ja lupaavimmista animaattoreista. Kun Walt sai tietää Swiftin suunnitelmista lähteä, hän sanoi taiteilijan mukaan: "Hän kutsui minut lopulta paikalle ja sanoi tekaistulla juutalaisella aksentilla: 'No niin, Davy-poika, lähde töihin niille juutalaisille. Sinne sinä kuulut, noiden juutalaisten pariin'"."

Huippujuutalainen takavarikoi Disney-studiot

Disneyn pyrkimykset estää maataan joutumasta juutalaisten voittojen vapautussotaan päätyivät äkillisesti heti Pearl Harborin jälkeen. Yhdysvaltain armeijan joukot takavarikoivat hänen studiossa, ja hän joutui jauhamaan propagandaa lyhyistä aiheista, joita ei ollut kukaan muu kuin valtiovarainministeri Henry Morgenthau, joka oli laatinut verisen "Morgenthau-suunnitelman" Saksan kansan likvidoimiseksi anteeksiantamattoman synnin eli antisemitismin vuoksi. "Hän valitti katkerasti Roylle ja Lessingille siitä, että studio oli nyt pakotettu hyväksymään minut, "tuon juutalaisen", kuten Walt kutsui ministeriä, ei vain neuvonantajaksi vaan täysivaltaiseksi kumppaniksi, joka halusi olla vastuussa kaikesta. Waltin mielestä studio toimi nyt Morgentaun viestin välityksellä, jonka Disneyn sanansaattajat toimittivat - poliittisia propagandafilmejä, jotka hyödynsivät amerikkalaisen hiiren, Mikki, hänen rakkaansa Minnien, kaverinsa Donaldin, kumppaninsa Goofyn ja koiransa Pluton suosiota. Jossain vaiheessa Disneyn sanottiin viitanneen rakastettuihin hahmoihinsa vankeina, joiden oli pakko esiintyä kuin monet pikku pinocchiot Strombolin kaltaiselle Morgentaulle."

Disney-studioiden juutalaismiehitys jäi kuitenkin lyhytaikaiseksi, ja armeija vetäytyi vuonna 1943. Tämän jälkeen Walt jatkoi taistelua marxilaisuuden

nousevaa virtaa vastaan, vaikka se oli turhaa, lähinnä todistamalla hallituksen tutkimuksissa, jotka koskivat kommunistien soluttautumista taide- ja viihdemediaan. Juutalaiset eivät kuitenkaan enää koskaan saaneet jalansijaa Disney Productions -yhtiössä, ainakaan niin kauan kuin Walt eli, ja hänen nimeään pidettiin kaikkialla maailmassa populaarikulttuurin huippuosaamisen synonyyminä.

Rotat valtaavat Disneylandin

Hänen kuoltuaan 65-vuotiaana vuonna 1966 studio siirtyi hänen perillisilleen. Heidän kinastelunsa ja epäpätevyytensä johtivat Disneyn tuotteen ja yrityksen nopeaan rappeutumiseen, mikä aiheutti vaarallisen kriisin heidän taiteelliselle ja taloudelliselle perinnölleen ja avasi samalla uusia mahdollisuuksia vanhalle viholliselle: "Lyhyt, pyöreä mies, jolla oli luodinreikiä silmien tilalla ja mustat hiukset, joita eräs työtoveri kuvaili, etteivät ne olleet yhtä tummat kuin hänen sydämensä, Saul Steinberg oli tullut siihen johtopäätökseen, että nykyisessä heikentyneessä tilassaan Walt Disneyn tuotanto oli täydellisessä asemassa yritysvaltausta varten. Steinbergiä oli houkutellut Disneyn osakkeiden arvon jatkuva lasku. Alkuvuodesta 1984 Disney kävi kauppaa 45 dollarilla osakkeelta, kun se edellisenä vuonna oli ollut korkeimmillaan 84 dollaria. Steinberg halusi hankkia vaikeuksissa olevan studion myydäkseen sen yksittäiset omaisuuserät - elokuvakirjaston, Burbankin studion ja huvipuistot - arviolta 100 dollarin osakekohtaisella hinnalla, joka olisi valtava, yli kaksinkertainen voitto hänen sijoitukselleen."

Steinberg oli kuitenkin vain ensimmäinen sakaaleista, joita Disney Productionsin alamäessä henkilökohtaisten mahdollisuuksien tuoksi houkutteli: "Ne olivat sijoittajia, jotka sijoittivat suuriin yrityskokonaisuuksiin, jotka aiottiin ryöstää ja joiden osakkeiden arvo nousisi näin ollen äkillisesti ja jyrkästi. Yhtäkkiä yksi tällainen arbitraija, Ivan Boesky, astui peliin mukaan. Hänen tavoitteenaan ei ollut ottaa studiota haltuunsa, vaan ainoastaan ratsastaa osakkeiden odotetulla arvonnousulla, joka luonnollisesti seuraisi kaikista äkillisistä suurista ostoista - Steinbergin, Roy E. Disneyn tai hänen omastaan. Boeskysta tuli näin Walt Disney-studion neljänneksi suurin osakkeenomistaja."

Loppujen lopuksi ei ollut mitään väliä, kumpi haaskansyöjistä lopulta otti vallan. Voittajaksi selviytyi Michael Eisner, joka oli vastuussa sellaisten "eeposten" levittämisestä kuin natsien vastainen "Kadonneen arkkiarkun löytöretkeilijät", rotusukupuolta sekoittava "Upseeri ja herrasmies" ja räikeän bolshevistinen

"Punaiset". Näiden taloudellisesti menestyksekkäiden, joskin taiteellisesti ja moraalisesti kyseenalaisten elokuvien perusteella Disneyn johtokunta, joka oli masentunut Saul Steinbergille maksetun 325 miljoonan dollarin "kiristyskorvauksen" jälkeen, antoi Eisnerin nousta studion johtoon. Muodolleen uskollisena hän avasi Disneyn oven laajalle valituille kollegoilleen, kuten Jeffrey Katzenbergille ja Richard Frankille, jotka molemmat olivat Paramountin johtajia ja jotka pelastivat studion taloudelliselta tuholta massiivisilla irtisanomisilla ja leikkaamalla jyrkästi Waltin käyttöön ottamia korkeatasoisia tuotantoarvoja.

Disney Productions tosin toipui taloudellisesti, mutta taiteellisesti se ei koskaan toipunut. "Hurraahuutojen joukkoon oli kuitenkin haudattu monien Disney-veteraanien tyytymättömät äänet. Erityisesti vanhan linjan animaattoreita häiritsi studion lähes täysin tietokoneistettu animaatiotyyl. Vaikka Walt itse rakasti teknisiä innovaatioita, monien Disney-veteraanien mielestä studio oli hylännyt luovan perintönsä, käsin piirretyn animaation taidon tarinankerronnan palveluksessa. He valittivat, että uudet elokuvat näyttivät vain paljon parempien alkuperäisten elokuvien ohuesti naamioiduilta uusinnoilta. Eräs pitkäaikainen Disney-animaattori väitti, että "Honey, I shrunk the kids", jossa on suurempia ja pienempiä motiiveja, oli oikeastaan pelkkä uusintaversio "Liisa Ihmemaassa"-elokuvasta. Eräs veteraani tarinankertaja ehdotti, että Roger Rabbitin hahmo muistutti kovasti Waltin alkuperäistä Oswaldia.

Todellinen syy nykypäivän Disney-tuotteen persoonattomuuteen ja tylsästi geneeriseen laatuun ei tietenkään johtunut mistään uudesta tietokonetekniikasta, vaan se voi johtua kasvottomista liikemiehistä, jotka nyt hallitsevat valtavaa Disney-imperiumia, jota heidän kaltaisensa eivät koskaan olleet tarpeeksi luovia visioimaan tai rakentamaan. Jopa tunnistettava Eisner on poissa: "Ehkäpä varoen presidentti Bill Clintonin lupausta tiukemmasta pääomavoittoverosta, (hän) lunasti suurimman osan osakeoptioistaan ja vei kotiin 192 miljoonan dollarin shekin.

"Burbankin kapakassa Disneyn alkuperäiseen elokuvantekijätiimiin kuuluvan pojan poika istui eräässä kuppilassa ja nautti viskiä ja soodaa, Uutinen Eisnerin osakekaupasta sai hänet nauramaan. Hän pudisti päätään, otti kulauksen ja nojautui taaksepäin. "Mitä luulet vanhan Waltin ajattelevan siitä, että juutalainen tienaa niin paljon rahaa hänen studiostaan?"

Näin päättyy maailman suurimman animaattorin uusin elämäkerta. Sen kansitaiteessa hänen valokuvansa heittää hämärän profiilin varjon, jonka on ilmeisesti tarkoitus kuulua Walt Disneylle. Mutta kuoriaisen kumarassa, ahneessa suupielessä ja koukkunokassa ei ole mitään yhtäläisyyttä Lumikin ja 20 000

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN
ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFRUORGANISATION

Der Kampf geht weiter !

Seitdem ich nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung wieder da, ja jetzt in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!
Menschen von Völkern, Nationen, Vorfahren, Vorfahren und Vorfahren haben nicht vergessen, dass das Land der großen Idee unsere heilige Pflicht ist. Adolf Hitler ist zurück!

Alle Nationalsozialisten sind weniger
atemberaubende Völker- und Rassenmenschen
als ein Schicksal im Kampf um
die Erlösung unserer Völker.
Die Bewegung ist zwar zurück
gekommen, aber die Gefahr des bolschewistischen
Vollzugs ist heute noch viel größer als in
der Vergangenheit.
Der vorerst letzte Schritt ist also dabei,
das Volkstum – gegen alle Völker
Völker (V) zu kämpfen. Seine Völker und
Erwachen, Überleben und
Ressourcen.
Ob "Jude" oder "Slawe", ob in
Walden oder in Steinbrüchen, ob
mit Propaganda oder mit
auf einem Schlachtfeld oder auf
Nationalsozialisten ist seine Pflicht!

Hilf Hitler!
Gottfried Lenz

**TROTZ
VERBOT
NICHT
TOT!**

Kansallissosialisten Uutislehti
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (132)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Eturaportti
Mollyn haastattelu
Kolmas osa

NSK: Nykyiset projektit ovat selvästi filosofisia ja taitteeseen liittyviä.

Kerro näkemyksestä tällaisten aiheiden vaikutuksesta politiikkaan.

Molly: Adolf Hitler and the Army of Mankind
(www.mourningthescient.com/
truth.htm) Yritän edelleen päivittää
kuvalle, mutta enimmäkseen olen
keskittynyt Adolf Hitlerin ja ihmiskun-
nan armeijan. Minulla on nyt 21 sivua,
ja minulla on vielä paljon tekemistä.
Toisen maailmansodan tutkiminen on
varsinkin mielenkiintoista. Etsit tietoa
yhdestä asiasta ja löydät kaksi muuta
tulkittavaa asiaa. Tuntuu vähän kuin ol-
isi arkeologia, jos kaivais esin haudattua
menneisyyttä. Menneisyyttä, jota he
eivät halunneet tulla esin. Vuonna jäl-
leen kerran kiinnä internetin tiedon ja

the NEW ORDER
Number 176 (132) Founded 1978 April 26, 2022 (132)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.
Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defamation have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.
All National Socialists and other racially-aware countermen and social kinmen fight side by side for the preservation of our White folk.
The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.
The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, cul-
ture erosion, and race-mixing.
Whether "legal" or "illegal", whether in election halls or street
battles, whether armed with propa-
ganda material or on a battlefield
of a different kind every National
Socialist must do his duty!

Hilf Hitler!
Gottfried Lenz

**TROTZ
VERBOT
NICHT
TOT!**

**NSDAP/AO on maailman suurin Kansallissosialistisen
propagandan toimittaja!**

Painettuja ja verkkojulkaisuja useilla kielillä

Satoja kirjoja monilla kielillä

Satoja web-sivustoja monilla kielillä

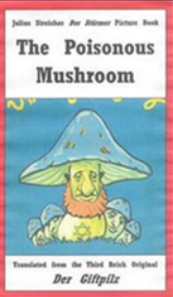
BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

**SS Defender
against Bolshevism**
by Reichsführer SS Heinrich Himmler
**FOR DANMARK!
MOD BOLSEVISMEN!**

Translated from the SS Original

Julius Streicher Der Stürmer Picture Book
**The Poisonous
Mushroom**

Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Reinhold Weizmann
**Hitler
in Italy**

English / German Deutsch / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch
**The Sins of
High Finance**

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild

English - German / Deutsch - English

NSDAP/AO

Fight Back!

nsdapao.org

**Contact us to
find out how
YOU can help!**

merileijonaa meren alla -elokuvien arjalaisen luojan kanssa.